

A D R I A N
V O I C U

Plasatorul de gânduri

vadă din când în când îngeri, dar marea lor majoritate nu aveau șansa asta.

Cateodată, mai rar ce-i drept, îi veneau gânduri uriașe din afara lumii, de dincolo de ceruri. Un Cititor în Stele îi spusese odată, prin fumul unei narghilele, că orice univers funcționează ca o minte gigantică și dacă reușeai să intri în rezonanță cu ea, unele gânduri erau suficient de puternice ca să răzbată dincolo hotarele știute. Apoi, auzise că un călugăr din India deslușise niște gânduri venite de dincolo de Centura lui Kuiper, ba primise ceva frânturi de gând scăpate din Norul lui Oort. Nu fusese îndeajuns de curios să vadă despre ce e vorba. În fond, asta era treaba Căutătorilor.

Constatare că gândurile de dragoste erau la fel de periculoase precum cele negre, ticăloșite, dar din motive diferite: pe primele era tentat să le păstreze, celelalte erau greu de plasat.

Cel mai tare se temea să nu reușească să scape de cine știe ce nenorociri de gânduri și să rămână cu ele. În cazul în care nu ar fi putut să le dea de cap, singura soluție era să roage vreun Sculptor de Blesteme ori Traficant de Coșmaruri să-l descarce de respectivul gând. Acesta era un caz extrem, pentru că nu era deloc confortabil să rămâi îndatorat unui Traficant de Coșmaruri.

Pe la începuturile meseriei, aproape că i se întâmplase: nu reușea să plaseze gândul unui mort și pace! Gândul se ivise exact în clipa când omul închisese definitiv ochii în lumea asta. Drept urmare, evenimentul producându-se subit, gândul nu apucase să se transforme într-o temere, așa că nu putea să-l dea unui Negustor de Temeri și nici să-l plaseze vreunei făpturi nevinovate. În plus, atunci nu cunoștea multă lume și nici poker nu știa.

Gândurile rămase de la morți erau dăunătoare pentru că se plimbau aiurea prin lume și se puteau agăța de oricine, or el nu putea permite asta sub nici o formă. Gândul respectiv trebuia plasat tot cuiva care părăsea lumea asta, dar care avea suficient timp să se matureze într-o temere.

Îi luase ceva vreme să scape de el, nu se liniștise săptămâni la rând. Atunci când reușea să-l plaseze, gândul se întorcea tot la el și nu-i dădea pace. În cele din urmă, cu ceva ajustări minime, reușise să-l strecoare unei găini abia trecute la pubertate, care, speriată de cocoșul ce pusese ochii pe ea, fugise din bățatură și, vrând să treacă strada, sfârșise călcată de o mașină. În acest fel, sufletul mortului fusese eliberat și putea să vadă de reîncarnarea lui ulterioară fără a mai fi apăsat de gândurile rele de dinainte de moarte; iar în ceea ce-o privește pe nefericita găină, timpul fusese suficient de lung – din curte până sub roțile mașinii – pentru ca gândul plasat să se transforme în temere și... asta deja nu mai era treaba unui Plasator de Gânduri.

Sorbi o ultimă gură de limonadă și ochii-i căzură pe locul lui secret, unde păstra cu sfințenie și infinită grijă ceva despre care numai el știa. Un Dealer de Fericire îi arătase pe vremuri cum poți să te abați un pic de la reguli, dar fără să atragi atenția șefilor. Discret și neștiut de nimeni, putea pentru o perioadă de timp – nu se știa exact cât, dar urma să-și dea singur seama – să țină pentru el un singur gând, unul singur de dragoste.

Vizualiză gândul diafan și zâmbi. Ce-ar fi să încerce, măcar puțin, acolo, să fie îndrăgostit? Va deveni banal precum restul făpturilor și va rămâne blocat în lumea asta sau va afla tărâmurii?

Era curios, dar simțea că nu venise vremea să... În plus, avea de onorat o partidă de poker diseară, care îi va oferi cu siguranță destule surprize.

Și poate, dacă va fi îndestul de atent, și câteva răspunsuri. ■

B E S I
C E

Era o zi liniștită, cu boltă albastră și abia împes-trițată de praful unor nori colilii, o zi precum zecile, sutele ori cine-le-mai-ținea-numărul de alte zile de dinainte. Umbra unei mașini se scurse mut printre țambrele proaspăt vâruite.

– Așa-s hibridele astea, nu le-auzi! se iți un gând mai îndrăzneț de pe raftul cu auto.

Își înghiți un căscat, se întinse către paharul cu limonadă rece și nu răspunse.

Sorbi alene din pahar și privi la un vânticel care tocmai întrerupea sărutul dintre un bondar cu renume de mare seducător și o sfioasă gălbenea.

O altă siluetă metalică alunecă fără zgomot dincolo de gard.

– Știu, hibridele astea! i-o luă el înainte gândului. Hai, lasă-mă să mă bucur de liniște și treci la locul tău pe raft.

– Ia-l diseară la poker și poate ai norocul să scapi de el, se auzi în urechea cealaltă gândul șoptit al unei mușcate din ghiveciul de pe pervaz.

Se uită cu coada ochiului la roșul vioi al florii și zâmbi. Deseori primea de la plante gânduri care-i făceau viața plăcută, iar partida de poker chiar nu era o idee rea. Nu mai coborâse demult în vale și poate era cazul să o facă pentru a se pune la curent cu ce mai era nou prin lumea de dincolo de pădure.

Din când în când, ieșea din plăcuta lui rutină și se întâlnea acasă la Șlefuitorul de Vise cu ceilalți amici: Împletitorul de Speranțe, Recuperatorul de Păcate și Negustorul de Temeri. Multora li se va fi părut ciudat acest amalgam de meserii și, negreșit, de caracter, dar trebuie știut un lucru: nici unei ființe nu-i era venit nici măcar să le bănuie, darmită să le afle existența!

Oamenilor, spre exemplu, care erau și cele mai bănuitoare dintre toate făpturile cu care avuseseră vreodată de a face, li se înfățișau drept semeni de-ai lor, cât se poate de banali și cu ocupații pe măsură. Bunăoară, Împletitorul de Speranțe le apărea drept șofer pe salvare, Recuperatorul de Păcate era gropar, Negustorul de Temeri – portar de spital, Șlefuitorul de Vise trecea drept învățător, iar el, Plasatorul de Gânduri, asistent veterinar.

O vreme, destul de îndelungată, fusese Furnizor de Regrete. Nu primise numirea cu entuziasm, dar novicilor nu le era dat să aibă opțiuni. Așa că, an după an, secol după secol, își dusese cuminte însărcinările la capăt, iar când se ivise ocazia schimbării, nu mai ezitase nici o clipă.

Nu știuse niciodată cum erau numiți cei ca el, cert este că după un număr de cicluri astrale li se permitea să-și schimbe ocupația. Asta, dacă voiau. Auzise că unii chiar se pensionaseră după ce evuri la rând se adânciseră în rutina aceleiași meserii, deși nici el și nici amicii lui nu văzuseră vreodată vreun *subvenționat*.

Dintre toți, el fusese singurul care-și schimbase ocupația, ceilalți neînțelegând ce era atât de insuportabil în a fi Furnizor de Regrete.

– Sunt niște vise cu susul în jos sau invers, răsese prietenul său, Șlefuitorul, la auzul veștii.

– Da, da, niște *invervise* sau *visinverse*! îi ținuase isonul Împletitorul de Speranțe.

Iar fi plăcut să existe un manual pentru ocupația lui, unul cu câteva instrucțiuni, acolo. Însă, odată scăpat de mânuir regrete, avea să constate că nici cu gândurile nu era mai ușor de lucrat. De gânduri aflase din pură întâmplare. Era spre apusul soarelui într-o zi de toamnă și trebuia să preschimbe regretele unor copaci dintr-un sat de la marginea Câmpiei Milei. Din cauza semnalului GSM, pierduse drumul și nimerise la o fermă, însă nu una

oarecare, ci una de gânduri. Habar n-avea că există așa ceva și descoperirea nu numai că-i plăcuse, dar avea să-i schimbe și orientarea profesională.

Văzuse gânduri plouate, însoțite, primăvăratice, străvezii precum aripile zânelor, întunecate ca noaptea fără cer, grele ca boala, ușoare – briza dimineții, gânduri nevinovate, albite de timp, ce mai, fusese uimit de ceea ce descoperise. Atunci aflase că se poate preschimba totul, temeri, regrete, vise după priceperea mânuitorului și nevoile pieței. Unii transformau gândurile în vise frumoase, alții nu le hrăneau cu dragoste și speranță și atunci rezultau coșmaruri, sau le chinuiau și deveneau temeri și așa mai departe. Amicii îi confirmaseră descoperirea cu ocazia partidelor periodice de poker.

Jocul de poker fusese adus în gașca lor de Recuperatorul de Păcate, care la rândul lui îl învățase de la oameni; la o înmormântare. Se paria conform CV-ului fiecăruia, banii fiind considerați o altă barbarie de-a oamenilor. Pentru că un Negustor de Temeri nu putea plăti masa decât cu ceea ce se ocupa el, cu temeri adică, iar un Împletitor de Speranțe, doar cu speranțe, la sfârșitul jocului fiecare se pricopsea exact cu ce nu avea nevoie. Fusese apoi rândul lui să le împărtășească taina preschimbării viselor, a temerilor, a păcatelor și așa mai departe, în ceea ce avea nevoie fiecare în meseria lui.

Nu-i era ușor să plaseze gânduri oricui, oriunde și când dorea. Să mențină un echilibru al gândurilor care-i soseau de peste tot și sub toate formele, să nu deranjeze fragila Balanță a Emoțiilor și să nu supere nici Liberul Arbitru. Desigur, unele îi plăceau atât de tare, încât nu le-ar fi dat pentru nimic în lume, dar nu-i era îngăduit să rămână cu ele prea mult. Era știut: gândurile se atașau repede de oricine le oferea suficientă atenție. De exemplu, gândurile de copil erau o frumusețe, putea să se joace cu ele și să le admire fără să se plictisească. Dacă ar fi fost după el, și-ar fi tapat pereții casei cu gânduri de copil. Pe dinătru și pe dinafară, se înțelege.

Unele se înfățișau transparente, pure, altele strălucitor-curcubeu ori bătând spre azurii, unele apăreau ca niște vitralii iar altele – pufoase și roz. Erau foarte prețioase, copiii fiind singurii care puteau vedea alte lumi din felurite universuri, inclusiv cele ale îngerilor. Cu vârsta, însă, începeau să aibă gânduri din ce în ce mai conturate, mai solide, nu diafane, aburii, semn că-și pierdeau abilitatea de a vedea dincolo de marginile lumii ăsteia. Deveneau oameni normali și începeau să aibă gânduri specifice.

În esență, mai toate gândurile oamenilor, dar constatase asta și la alte ființe, erau gânduri care-i apropiuau invariabil de moarte: abia așteptau primăvara, ora mesei, răsăritul soarelui, apusul, următorul val, concediul, o aniversare, următoarea ploaie, să se nască cineva, să vină autobuzul ca să nu întârzie la serviciu și așa mai departe, nenumărate gânduri pe aceeași temă.

Să te grăbești ca să nu întârzi la *job* era un paradox specific oamenilor de azi și, uneori, câinilor și cocoșilor cântători.

Întâlnise într-o zi la coadă la mici un Sortator de Suflete. El îi dăduse muștarul iar Sortatorul, din vorbă-n vorbă, îl lămurise cum e cu graba asta inconștientă. Sufletul, de felul lui, e neliniștit și dornic de nou. În adâncimile subconștientului ori în încurcatul cifru al spiralei ADN-ului oricărei făpturi stătea ascunsă dorința sufletului de a călători prin lumi și ere. Unele ființe, oamenii îndeosebi, reușeau să se salveze prin dragoste, continuând să